

על מצות ומרורים

כמו רבי אליעזר, רבי עקיבא ורבי טרפון, גם אני הייתי מסובין לא רחוק משיבא בבני ברק וסיימתי את הסדר בתפילת שחרית * בניגוד אליהם, זה קרה בחדר המיון, אחרי שהקטנה חתכה ביחד עם סלט הפירות גם את היד

מיון הילדים בשיבא, למי שלא יודעים, נראה קצת כמו שילוב של לונה פארק וג'ימבורי. לפחות עד לרגע שבו נכנסים לחדרי הטיפול, הכל צבעוני ומלא שמחה. בניגוד למיון הרגיל, שבו גם באמצע הלילה מגיעים פצועים מתאונות, יריות, מחלות וסתימת מעיים כתוצאה מאכילה מופרזת של מצות – במיון ילדים אין תנועה גדולה, כי שלא כמו ביום כיפור, אף אחד לא נוסע כל הלילה בקורקינט או באופניים. עם כל הכבוד לסכנות של פסח, אין יותר מדי ילדים שחטפו אלרגיה מהחרוסת, החליקו בטעות לתוך המידיח בחיפוש אחרי האפיקומן או התבלבלו בין התירוש ליין האדום. בנוסף, הרופאים שאכלו אותה במשמרת לילה בליל הסדר מורגלים בטיפול בילדים המבוהלים, ולכן סבלניים יותר

זרת שבורה, וחוז' מטראומיל לא עשיתי דבה. אין גם את מי להאשים, כי הרי אצבע אלוהים היתה מעורבת כאן. ניסיתי להקטין כמה שיותר את הצליעה כדי לא לעצבן את רעייתי, שעלולה לחשוב שאני עושה את עצמי, והגדלתי לעשות כשלי קראת בוא האורחים אילצתי את עצמי לנעול נעליים מהוררות ולוחצות למרות שהתחושה בתוך הנעל היתה כאבי תופת. לעת ערב הגיעו האורחים המכובדים, שהביאו עימם מתינות, יין, מטעמים ומצב רוח טוב. הערב עבר בנעימים, קראי נו מההגדה, אכלנו ושתינו, ואחרי האוכל קינחנו בחד גדיא וב"והיא שעמדה", כשאני אמנם לא עומד אבל בהחלט מנגן בפסנתר. לפתע, אחת האורחות התעלפה. לא ברור אם זה היה משתיית יתר או מהתקף חרדה מהגנינה שלי. למזלנו, דלית

זה היה אמור להיות ליל סדר רגיל, פחות או יותר. אמנם הוזמנו יותר מ-30 בני משפחה וחברים, אבל הגברת הראשונה מנוסה בארגון אירועים ואני מנוסה בלא להפריע לה, כך שהיא ניהלה את העניינים ביד חזקה ובזרוע נטויה בזמן שאני עשיתי קולות של כרפס. אורגנו שולחנות וכיסאות מתקפלים, נרכשו כל מיני כלי בית כדי לשמור על אחידות הגשה, נפרשו מפות, נשלפו ניירות ריחניים, נרכשו פרחים צבעוניים, הוואזות מורקו, הקניידלך גולגלו, החזרת חזרה, פלטות לחימום חוברו לחשמל, מפיות נייר קופלו, הגדות של פסח נשלפו מהימ"חים, ונראה שהעניינים בסך הכל בשליטה. אבל כמו בכל משפחה, ההכנות לליל הסדר הן מקור בלתי נגמר לסכסוכים. בעלת הבית לחוצה ומשררת פאניקה, הילדים מגיבים באדישות ובמבט של "תגידו תודה שאנחנו בכלל באים לסדר הזה, ולא נוסעים למקום יותר כיפי, כמו קייב", וכש מבקשים מהם לעזור, אם הבית מתיאשת ופולטת "עזוב, אני כבר אעשה את זה בעצמי", מה שמעצבן עוד יותר את כולם. גם בן הזוג, שאמור לסייע אבל אין לו שום סמכות להחליט על כלום בעצמו, כולל מה ילבש לסדר, מחכה לרברי המנהלית הכללית, שההוראות שלה לא תמיד ברורות מספיק או לא מקובלות על קבלן הביצוע המשפחתי, מה שגורם לו תסכול רב. אם הוא חלילה ייזום משהו עצמאי, כמו הבאת כלים מהמחסן בלי לבקש אישור, יש סיכוי טוב שהיוזמה תבוטל בליווי הערה מעליבה על הטעם הרע שלו, ואז לא רק שהוא עשה ויצא טמבל, עכשיו הוא גם יאלץ להחזיר את הכלים ולהביא אחרים.

בני הנועה, שהם גם ככה קצרי רוח, בטלנים וחייבים להיות עוד ארבע שעות בטיקטוק, מייצרים די מהר איזה סוג של עלבון או סכסוך, עוזבים בזעם את המטבח ואז הם משוחררים מההכנות כי למי יש זמן להתעסק איתם עכשיו. למרות היכולות ההפקתיות המרשימות שלה, מדי שנה, כמה ימים לפני האירוע הגדול, צצים אצל הגברת הראשונה נוסף על פרצוף מוראג וכועס, גם סימני חרדה הנובעים מסטרס – והפעם היה מדובר בכאבים חזקים בצלעות. בשנים קודמות עוד רצנו להראות את הצלעות שלה לקופת חולים, קיבלנו הפניות לצילומים שלא הניבו ממצאים ואחר כך פנינו לר" פואה אלטרנטיבית, שכללה עיסוי צלעות במרינדה, אנרגיות חיוביות ואף דיקור, שכנראה הקלו במשהו. השנה כבר דילגנו על כל הפרוצדורה וקפצנו ישר לאגף האלטרנטיבי.

בצהרי ליל הסדר, כשכולנו מנסים לסייע במלאכות השונות, הופקדה הקטנה על חיתוך סלט פירות. היא השתמשה בסכין חדשה וקטלנית, ולמרבה הצער חתכה את עצמה בכף היד בצורה מעוררת ראגה. עברכם הנאמן והפחדן, שראה את הדם, רץ מייד להביא מחדר אחר תחבושות כדי לעצור את הדם, אבל אז נתקע בעוצמה עם זרת רגל שמאל באיזה ארון ארוך.

הצלחנו לעצור את הדם ולחבוש את היד, הילדה פונתה לחדרה לנוח וליילל, ואני ניסיתי לטעון שריסקתי אצבע או שתיים ברגל שמאל; אבל במצב הנוכחי, עם ילדה חתוכה וסדר מתקרב, לא זכיתי לשום אמפתיה. הגברת הראשונה שידרה עיונות, כשהסאבטקסט ממבטה היה: כבר איברתי שתי ידיים עובדות, יותר משהם נפצעו הם מנסים להתחמק מעבודה, ומכיוון שממילא לא חותכים סלט פירות עם הרגל, קח את הסכין הפנויה ותן עבודה על התותים.

הכאב ברגל היה גדול וממש התקשיתי לעמוד וללכת, אבל מעימותים קודמים עם רהיטים למדתי שאין דרך לגבס

איור: עובדיה בנישו

מאלו שבמיון הרגיל.

אחרי שהראינו את החתך לאחות ולרופא, הם הודיעו לנו שצריך לתפור, בשורה שלא התקבלה בשאגות שמחה אצל הילדה. ניסיתי להתברר איתה ולהגיד שלפני שהתופר הפך לרופא הוא עסק בתפירת שמלות, אבל בדיחת הקרש שלי לא התקבלה טוב. אחרי הרבה רמעות ויללות וכמה שעות של המי תנה, הגענו בארבע בבוקר הביתה, תפורים, צולעים וגמורים. בדרך הביתה נזכרתי בַרְבִּי אֶלְיָעֶזֶר, בַרְבִּי עֲקִיבָא, בַרְבִּי טַרְפוֹן ובעוד כמה חבר'ה, שבדיוק כמונו היו מְסַבִּין לא רחוק משי" בא בְּבִנְי בְרַק, וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כִּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה, עַד שֶׁבָּאוּ תַלְמִידֵיהֶם וְאָמְרוּ לָהֶם: "בְּבוֹתֵינוּ, הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שְׁחָרִיתוֹ!"

אמרתי לעצמי "הרי אני כבן שישים ומשהו שנה, ולא זכיתי לבלות ליל סדר במיון שְׁנָאֲמַר "לְמַעַן תִּזְכְּרוּ אֶת הַיּוֹם הַמַּעֲצָבִין הַזֶּה כֹּלֵל הַלַּיְלָה כֹּל יְמֵי חַיֵּיךְ".

וגם הקשיתי על עצמי עם הקושיה: מה נשתנה ליל הסדר הזה מכל לילות הסדר? ומייד ענית: שבכל לילות הסדר אנו חותכים שאר ירקות ופירות. הלילה הזה, הלילה הזה כולנו חתוכים. *

yairn@israelhayom.co.il

גיסתי היא אחות מדופלמת, והיא טיפלה מייד במתעלפת והחזירה אותה לכסירות.

דקות מספר אחר כך, גם הקטנה שלנו גלגלה עיניים והתי עלפה לה קלות, כנראה כתוצאה מאותו חתך מתאונת סלט הפירות. דלית שוב הוזעקה לפעולה וטיפלה בילדה. בחצות, אחרי הקינוחים ואחרי שהכנתי 15 קפוצ'ינו וכמה כוסות תה, האירוע התחיל להתפוגג והאורחים גררו את עצמם למכוניות. דלית עוד הספיקה להציץ בחבישה המפוקפקת שעשיתי ליי לדה ולאבחן שכדאי לקחת אותה ללא דיחוי לטיפול רפואי. באותו רגע זה נשמע לי כמו מ"כ בטירונות שאחרי מסע אלונקות מעמיד את הטיירוני בשורה ומודיע להם שבמקום לצאת הביתה, הם יוצאים עכשיו למסע כומתה. כולנו היינו גמורים מההכנות ומתפעול הערב, מסחיבת כיסאות ושור לחנות, מרחיצת כלים, מהכנסת שאריות אוכל לקופסאות פלסטיק ומניסיונות להדביק עודפי אוכל לאורחים, אבל הבנו שלא כדאי לקחת סיכונים. בשעה אחת אחרי הצות עשינו את דרכנו בצליעה לחדר המיון, שם הפנו אותנו למזלנו למיון ילדים. הילדה אומנם נוהגת ובקרום מתגייסת, אבל סדר צריך להיות, בטח בליל הסדר, וכל מי שעדיין לא בן מופנה למיון ילדים.